

[Poul Møller.]

færdige og der ikke kommer det ud af det, der gerne skulle, og som vi alle ønsker skal komme ud af det.

Vi har jo set, at gennem de sidste 5-6 regnskabsår er anlægsudgifternes samlede andel af statens budget ikke støget, skønt vi alle sammen har troet, at det var anlæg og anlæg og anlæg, pengene skulle bruges til. Derfor, hvis man ikke vil rationalisere med hensyn til driftsudgifterne, hvis man ikke her vil gøre det, som man må gøre ude i erhvervene for at skabe større produktivitet, så får vi ikke noget ud af de offentlige udgifter, så får vi ikke anlægsudgifterne tilstrækkelig store til, at vi kan løse alle de sociale og trafikale og undervisningsmæssige opgaver, som vi har behov for at løse.

Og erhvervenes konkurrenceevne. Hvad er der egentlig sket på dette område i den sidste vinter? Hvad har flertallet gjort for at forbedre erhvervenes konkurrenceevne? Jeg ved godt, at statsministeren plejer at sige: men vi har gennemført momsens af hensyn til erhvervene. Men hånden på et følsomt sted: er det virkelig sådan, at man tror, at erhvervene betragter momsens som en særlig kærlighedshandling over for dem? Det er det jo ikke. Erhvervene betragter det tværtimod som noget, der vil give dem stigende og nye vanskeligheder. Jeg skal ikke bebrejde regeringen, at man har gennemført den; jeg har bebrejdet regeringen, at man ikke har villet gå ind på de vilkår, som vi ledsagede momsens med, men man kan ikke ligefrem gå ud og vifte erhvervene om næsen og sige til dem: se, hvad vi har gjort for jer, vi har gennemført merværdiafgiften; således at I nu skal opkræve 4 milliarder kr. om året eller 4,5 milliarder kr. om året til fordel for statskassen. Sådan betragter de det ikke, og sådan vil de ikke kunne komme til at betragte det. Slet ikke de små erhvervsdrivende, som jo krymper sig over den arbejdsopgave, de har fået.

Man har gennemført en kraftigere progression i indkomstbeskatningen. Tror man, det bliver betragtet som en mulighed for at

løse vore økonomiske problemer? Og det er jo givet, at man har fået en kraftigere progression. Sammenligner vi ligevægtsskatten under det bestående system med den fremtidige skala, som de to flertalspartier er enedes om, har vi en kraftigere progression fra indtægter på 32.000 kr. og opefter, skattepligtige indtægter i den moderne og nye betydning uden skattefradragsret.

Man har skærpet afskrivningsreglerne. Man har skabt ringere vilkår for lønmodtagernes opsparing. Tror man, det giver flere kapitaler for erhvervslivet? Tror man, det giver øgede muligheder for selvfinansiering eller for lån i banker og sparekasser? Er det i virkeligheden ikke således, at den skærpelse af afskrivningsreglerne, der har fundet sted, er et skrabud for socialdemokratiets egen usaglige agitation på dette område? Vi har jo alle sammen et ansvar for vor agitation, og vi ved alle sammen, at vi kan komme til at blive fanget i det net, vi har udspændt omkring os. Men er det ikke på dette område, at socialdemokratiet, lyttende til sirenetonerne fra SF, har forsøgt at gøre noget, skabe agitation mod fradragsfiduser og alt det dér, med det resultat, at det er det agtværdige, det levende, det producerende, det pulserende erhvervsliv, man har ramt, og ikke fiduser?

Tror man, det hjælper erhvervslivet og konkurrenceevnen og sikringen af den fremtidige beskæftigelse, at man jonglerer med Nationalbankens milliarder og også her skaber agitation uden sagligt grundlag? For det er jo at putte folk blår i øjnene at lade dem tro, at de får byggefond, fordi man henter en milliard fra Nationalbanken og fører den over til statskassen. Tror man virkelig, at alt det er det, der skal til i en ansvarlig regeringspolitik, der skal løse landets økonomiske problemer?

Jeg tror ikke, det knebne og ensidige flertal magter opgaven. Jeg tror, at det vil svie til socialdemokratiet, at det frivilligt valgte samarbejde med SF fremfor det brede, forhandlende folkestyre og samarbejde her i salen. De to partiers indbyrdes motiver skal